

Herdenking Nel Kester, mei 2017

Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib

Aan de orde is de herdenking van Nel Kester. Ik wil iedereen in de zaal en op de publieke tribune vragen om, voor zover u dat kunt, te gaan staan.

Beste Gerard, Jasmijn en Bastiaan,
beste collega's van Nel,
beste medeleden,

Op vrijdag 21 april is Nel Kester overleden. Nel werkte sinds 2003 als persoonlijk medewerker bij de PvdA-fractie. De laatste periode voor Astrid Oosenbrug, die vandaag ook aanwezig is. Voor velen was de dood van Nel geen verrassing. Zij was al jaren ziek. Toch kwam haar overlijden hard aan. Het is een groot verlies. Voor de familie van Nel – haar man, kinderen en kleinkinderen –, voor haar collega's en voor de Kamerleden met wie zij dagelijks werkte.

Ik denk dat de meesten van ons Nel persoonlijk kenden, of in ieder geval herkenden. Dat geldt zeker voor de mensen die ooit eens met haar aan tafel – de vergadertafel of in het restaurant – hebben gezeten. Ze nam geen blad voor de mond, en was niet gevoelig voor hiërarchie. Ze vond iets, en anderen mochten dat weten ook.

Na de verkiezingen sprak ze, in een zaal vol mensen, de nieuwe fractievoorzitter Lodewijk Asscher aan. Ze had wel wat adviezen voor hem.

Als dochter van een binnenvaartschipper was Nel een waterliefhebber. Onlangs voer ze nog op schip van haar broer, die ook binnenvaartschipper is. En met Gerard maakte ze veel en soms ook verre reizen met hun eigen boot.

Wat misschien niet iedereen weet, is dat Nel jarenlang politiek en maatschappelijk actief was in haar eigen gemeente Vlaarding. In de jaren '80 was ze gemeenteraadslid (voor

D66). Daarnaast was ze zeventien jaar lang voorzitter van Platform Buizengat, een hele actieve bewonersorganisatie.

In de Kamer hebben wij Nel leren kennen als een bevlogen bedrijfshulpverlener (BHV-er). Dat kón eigenlijk ook niet anders. Nel was ervaringsdeskundige bij uitstek... het type 'twaalf steden, dertien ongelukken'. Als de tram een noodstop maakte, kon Nel zich nét niet aan een leuning vastpakken en stootte zij haar hoofd tegen de ijzeren paal. Als het stormde, blies de wind haar van haar fiets af en lag Nel op de grond. En als een glazen deur niet heel duidelijk werd aangegeven, liep Nel er met volle kracht tegenaan. Gevolg: Nel zat vaak onder de blauwe plekken of liep met haar arm in een mitella. Als BHV-er kon ze dus uit eigen ervaring putten, maar ze volgde ook opleidingen en trainingen. Het maakte haar een waardevolle aanvulling van het team. Nel genoot ervan om te helpen in de Ridderzaal op Prinsjesdag. Maar haar mooiste moment, vertelde zij mij, was de inhuldiging van koning Willem-Alexander in 2013. Het zijn mijlpalen in onze parlementaire geschiedenis, waar Nel bij was en een bijdrage aan heeft geleverd.

Een week voor haar overlijden was Nel nog in de Kamer, om haar werkkamer leeg te ruimen en afscheid te nemen van haar collega's. Ze was heel begaan met de collega's die hun baan verliezen, en ze sprak heel open en nuchter over het feit dat ze dood zou gaan. Dat was Nel ten voeten uit. Betrokken, sociaal en direct. Iemand die zich niet liet ontmoedigen, maar vooral probeerde te genieten van al het moois dat er was.

De trouwdag van haar dochter bijvoorbeeld, of de reis die zij begin dit jaar samen maakten naar Bonaire. Daar had zij warme herinneringen aan. Want hoezeer zij ook genoot van haar werk in de Kamer, haar grootste geluk waren haar man, kinderen en kleinkinderen.

Wij gaan Nel missen. Namens de Kamer wens ik haar familie, vrienden en andere nabestaanden veel sterkte toe in deze moeilijke tijd.

Ik verzoek u een moment van stilte in acht te nemen.

Ik schors de vergadering, zodat u de nabestaanden kunt condoleren.